

Devrimci Ahlak Standartları: Devrimci Şiddet Üzerine Düşünceler

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki yazısı *"Kemiklerin Minberinden Vaaz Vermek: William Bennett'in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil"* başlıklı kitabının 3.bölümü olan "Günaha Son Vermek" içeriğidir. İlk kez *Revolutionary Worker*'ın 984.sayısında 29 Kasım 1998 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için: [RW_ONLINE:Bob Avakian: Revolutionary Moral Standards \(revcom.us\)](http://RW_ONLINE:Bob_Avakian:Revolutionary_Moral_Standards_(revcom.us))

"İnsanlar hangi noktadan bakarsa baksın, Amerika'da ahlaki bir kriz olarak adlandırılabilen bir şeyin var olduğu aşikardır. Önemli ölçüde 'geleneksel ahlakın çöküşü' olarak belirtiliyor. Ancak buna verilecek yanıt -en azından ABD'deki insanların çoğunluğunun ve insanlığın ezici çoğunluğunun çıkarına olan cevabı- daha saldırgan bir "geleneksel ahlak" iddiası olmamalıdır, toplumu ve bir bütün olarak dünyayı kökten dönüştürme sürecinde ve bu sürecin önemli bir parçası olarak insanları kökten farklı bir ahlaka kazandırmak olmalıdır. Gereken şey geleneğin zincirlerinin kuvvetlendirilmesi değil, kırılmasıdır." – Bob Avakian

Clinton'ın görevden alınması etrafındaki iktidar mücadelesinin ışığında, Bob Avakian'ın ABD toplumundaki 'ahlaki kriz' üzerine 1996 tarihli makaleleri hem günümüze ışık tutmaktadır hem de içgöruları kuvvetlidir. Bu önemli yazılar şunları içerir: *"Kemiklerin Minberden Vaaz Vermek: William Bennett'in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var Ama Geleneksel Ahlaka Değil"* ve *"Günah'a Son Vermek Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil (Bölüm*

2).” “Günah’a Son Vermek”ten aşağıdaki alıntıda komünist ahlakı ele almaktadır.

Bugünlerde ABD’de kendisini çok keskin bir şekilde ortaya koyan daha özel bir siyasi meseleyi ele alalım: Komünist ilkeler ve komünist ahlak ölüm cezasına -devlet tarafından yürütülen infazlar meselesine- nasıl uygulanır? Genel olarak siyasi iktidar meselesinde olduğu gibi, komünistler bu meseleyi soyut olarak değerlendirmezler, ancak şu veya bu sınıfın egemenliği açısından ve temel olarak “4 Bütünlerin” başarılmasıyla bağlantılı olarak değerlendirirler.

Komünistler, ölüm cezasının burjuva devlet tarafından kullanılmasına karşı çıkarlar, çünkü bu ceza ezici bir çoğunlukla ezilen kitlelere karşı burjuvazinin diktatörlüğünü güçlendirmek için kullanılmaktadır, baskı aygıtını güçlendirmek için ve bir kez daha ezici bir biçimde ezilen kitlelere karşı olarak ve statükoya karşı çıkanlara yönelik daha baskıcı bir siyasi atmosfer yaratmak için kullanılmaktadır. Bu durum, burjuva devletin egemenliğinin siyasi rakiplerini ve özellikle devrimci muhaliflerini temizlemeye çalıştığı yerlerde yoğun bir şekilde ifadesini bulur.

Öte yandan komünistler, proletarya diktatörlüğü altında bazı insanların idam edilmesinin -özellikle de halka karşı korkunç suçlar işleyen eski düzenin temsilcilerinin- idam edilmesinin olumlu olduğunun farkındadırlar. Çünkü bu durum, halk kitlelerinin başlarını tam olarak kaldırmalarının, eski devlet mekanizmasını parçalamalarının, kendi siyasal iktidar biçimlerini ve organlarını kurup geliştirmelerini sağlamanın ve toplumun devrimci dönüşümünü ileriye taşımanın gerekli bir parçasıdır. Bu, özellikle proleter devletin henüz yeni pekiştiği ve yıllarca yıldırma ve terörle kitleleri zapt eden eski burjuva devlet mekanizmasının parçalanmakta ve sökülmekte olduğu yeni toplumun ilk aşamalarında böyledir. Bu farklı

duruş, kökten farklı iki toplum türünde -temel olarak karşıt sınıfların egemenliği altında- ölüm cezalarının infazına yöneliktir ve komünist ilkelerin, komünist etik ve ahlakın tutarlı bir şekilde uygulanmasını temsil eder.

Gerici Şiddet ve Devrimci Şiddet Arasında Ayrım Yapmak

Ve daha genel olarak belirtmek gerekir ki, komünist ilkeler ve ahlak, genel olarak şiddete ve savaşa muhalefet etmeye yol açmaz. Aksine, komünistler **gerici şiddete ve gerici savaşlara** -ki bu çağda emperyalist tahakküme, burjuva diktatörlüğüne ve bu sistemin özü olan her yönden sömürü ve baskıya hizmet etme etkisine sahip olmasıyla tanımlanır- karşı çıkarlar.

ABD’de “ana akım” politikacılar ve medya arasında şiddet sorunu ve şiddetin ABD’de sık sık ortaya çıkmasının nedenleri hakkında çokça konuşulan tartışmanın en çarpıcı ve mide bulandırıcı özelliklerinden biri de, ABD silahlı kuvvetlerinin kitle imha silahlarıyla tarifsiz katliamlar gerçekleştirmedeki rolüne ilişkin, rap müziği ve filmlerin mi yoksa ateşli silahların şahsi mülk edinilmesinin mi neden olduğu konusunda görünüşte bitmeyen bir tartışma gerçeğidir. Devlet başkanlarının, askeri yetkililerin ve egemen sınıfın diğer temsilcilerinin bu katliamları ve yıkımları haklı çıkaran ve yücelten konuşmaları, Amerika’da şiddeti aslında neyin teşvik ettiği konusundaki bu “tartışmalarda” bir şekilde gözden kaçmaktadır! Egemen sınıfların bu enstrümanlarından ve sözcülerinden daha fazla “gençlerimize sorunları çözmenin şiddetten, gerici şiddetten geçtiğini öğretene” peki kimdir?

“Spartaküs’ün, ilk ayaklanmalarında ve Roma ordularına karşı yürüttükleri savaşlarda kendisinin ve diğer kölelerin şiddet eylemlerinin gerekliliğini ve bunların özgürleştirici olduğunu kavramakta hiçbir sorunu yoktur. Öte yandan arenadaki bu “öldüresiye savaşlar” bu özgürlüğe hizmet etmez, onu baltalar ve özgürleştirilmiş kölelerin kendilerini de alçaltır.” – Bob Avakian

Bu burjuva siyasi temsilcilerinin yakın zamanda Oklahoma City’de olanlardan duydukları dehşeti ifade etmek için acele etmeleri ne anlama geliyor? Dehşet çok gerçektir, ancak bu politikacılar tarafından kullanılan dehşet ifadesi -bu aynı politikacılar ve medyanın “gevezeleri”- ABD silahlı kuvvetleri tarafından Irak’ın bombalanmasına ve insanların ölümüne neden olan bombalamaların “satılmasına” yardım sağlanıp destek verildiğinde ikiyüzlülüğün zirvesine çıkarlar. Öldürülen bütün bu çocuklar, Oklahoma City’dekinden en az bin kat daha büyük bir ölçekte değil mi?!

İşte bütün bunlara karşı komünistler **devrimci şiddeti ve**

savaşı desteklerler. Bunlar, emperyalist tahakkümün, burjuva diktatörlüğün, kapitalist (ve diğer tüm) sömürü ve baskının üstesinden gelmeye, bunları nihai olarak ortadan kaldırmaya ve en nihayetinde “4 Bütünlere” ulaşmak için mücadeleye hizmet ederler.

Devrimci Adalet Standartları

Bununla birlikte, komünistler, egemen ve sömürücü sınıfların üyelerine karşı gerçekleştirilse bile “4 Bütünlerin” gerçekleştirilmesine aykırı olan *intikam* ve *şiddet* *eylemlerinin* gerçekleştirilmesine karşı çıkarlar.

Bu durum *Spartaküs*’ten başka bir sahneyi akla getiriyor: Belli bir noktada, Spartaküs ve diğer gladyatör-köleler serbest kaldıktan sonra, köleleştirildikleri eski yerlere geri dönerler. Birçoğu eski sahiplerini ve gözetmenlerini arenaya sürüklemeye başlar ve onları “ölüm savaşına” girmeye zorlar. Ancak liderleri Spartaküs devreye girer ve bu duruma bir son verir. Buna son vermesi zalimlere duyduğu sempatiden değildir, bunun yoldaşları üzerindeki etkisinden dolayıdır. Spartaküs’ün, ilk ayaklanmalarında ve Roma ordularına karşı yürüttükleri savaşlarda kendisinin ve diğer kölelerin şiddet eylemlerinin gerekliliğini ve bunların özgürleştirici olduğunu kavramakta hiçbir sorunu yoktur. Öte yandan arenadaki bu “öldüresiye savaşlar” bu özgürlüğe hizmet etmez, onu baltalar ve özgürleştirilmiş kölelerin kendilerini de alçaltır.

“Komünist ahlak, uyuşturucu ve alkolün halkın fiziksel ve ideolojik olarak bozulmasına yol açacak şekilde kullanılmasına da karşıdır. Ayrıca ezilen kitlelerin birbirini mağdur ettiği soygun ve hırsızlık gibi şiddet ve vahşet içeren şeylere de karşıdır, çünkü bütün bunlar yalnızca zalimlerin elini güçlendirebilecek, kitleleri bölecek, demoralize edecek, onların gerçek çıkarlarını tanımalarını ve bu çıkarlar doğrultusunda mücadelede birleşmelerini zorlaştıracaktır.” –

Bob Avakian

(Buradaki ilke, yalnızca kölelerin kurtuluşu, kadınların ve ezilen ulusların kurtuluşu gibi belirleyici meseleler için değil, aynı zamanda bir fenomen haline gelen ve özellikle burjuva toplumundaki daha ayrıcalıklı katmanlar arasında “hayvan hakları” denilen meseleler açısından da geçerlidir. “Hayvan hakları” kavramının gerçek bir temeli olmamakla birlikte -“haklar” insanın toplumsal örgütlenmesinin bir olgusudur ve insanın toplumsal ilişkileri dışında hiçbir anlamı yoktur [insan dışındaki hayvanlar “hayvan hakları” meselesini dikkate almazlar]- insanların davranışlarının tam olarak hayvanlar -bitkisel yaşam ve bir bütün olarak çevre- ve insan toplumu üzerindeki etkisine ilişkin bir mesele olarak ortadadır.

Diğer tüm türler gibi, insanoğlu da başka türlere her zaman kendi bakış açısından yaklaşmış, buna sahip olmuş ve bundan sonra da olabilir. Ancak tam da bu bakış açısı -yani hayvanlara acı çektirilmesi veya bitkisel yaşamın yok edilmesi- halk içindeki acıların üstesinden gelinmesine ve genel olarak insan toplumunun ilerlemesine hizmet etmeyen, bunu desteklemeyen, bunun yerine sadece gaddarlık uygulama veya güç kullanma arzusunun bir ifadesidir. Ya da asalak ve keyfine düşkün ayrıcalıklı tabakalar için lüks tüketim gibi şeylerden daha yüksek bir amaca adanmış değildir. Bütün bunlar insanlığı değersizleştirmektedir ve bu nedenle karşı çıkılmalıdır.

Komünist ahlak, uyuşturucu ve alkolün halkın fiziksel ve ideolojik olarak bozulmasına yol açacak şekilde kullanılmasına da karşıdır. Ayrıca ezilen kitlelerin birbirini mağdur ettiği soygun ve hırsızlık gibi şiddet ve vahşet içeren şeylere de karşıdır, çünkü bütün bunlar yalnızca zalimlerin elini güçlendirebilecek, kitleleri bölecek, demoralize edecek, onların gerçek çıkarlarını tanımalarını ve bu çıkarlar doğrultusunda mücadelede birleşmelerini zorlaştıracaktır.

Aynı zamanda, komünistler halk arasındaki mevcut çelişki ve düşmanlıkların temel nedeni olan -toplumsal ilişkileri, kurumları ve ideolojisi ile- bu sistemi kınamaktan ve ifşa etmekten asla geri durmazlar. Komünistler, gerici çıkarların hizmetinde nükleer silahların kullanımı da dahil olmak üzere büyük çapta ve sürekli olarak soygun, katliam, yıkım gerçekleştiren, halk arasındaki şiddet ve suç eylemlerine neden olan, en şiddetli ve alçaltıcı şekilde halk üzerinde uygulanan baskıcı egemenliğini güçlendirmek için bunu bir bahane ve araç olarak kullanmaya çalışan egemen sınıfların girişimlerine sürekli olarak karşı çıkarlar.

Her zaman halkla düşman arasında kesin bir ayrım yapmak gerekir. Halk kitlelerinin kurtuluşunu sağlamada bir sonraki büyük adımı atmak ve nihayetinde “4 Bütünlere” ulaşmak için hangi sınıfın toplumsal koşulları, ilişkileri, kurumları

temsil ettiğini belirlemeye dayanarak, bu doğrultuda bir kenara atılması gerekenler, hangi sınıfın hakim duruma getirilmesi gerekenleri temsil ettiği, hangi sınıf ve grupların kazanılması gerektiği gibi ayrımlarının yapılması gerekir. Stratejik amaç, gerçek düşmana karşı birleşebilecek herkesi birleştirmek olmalıdır. Ayrıca düşmanla uğraşırken bile, halkın temel çıkarlarına göre hareket etmek, bu temel çıkarların en yüksek ifadesini temsil eden komünist ilkeler ve ahlak tarafından yönlendirilmek gerekir.

Örneğin, tecavüz gibi şeyler asla hoş görülemez. Hiçbir koşulda ve mağdur hangi sınıftan olursa olsun veya ne yapmış olursa olsun tecavüz hoş görülmemelidir. Devrim sırasında, halka karşı işledikleri suçlarla kan akıtarak borçlanmış kişilere karşı halk kitlelerin devrimci adaleti yerine getirmesi gerekecektir. Ancak devrimci adaleti sağlamak asla tecavüzü içermemelidir, çünkü tecavüzün kendisi, kadınlara yönelik baskı ve aşağılamanın acımasız ve yoğun bir ifadesidir. Tecavüz, yalnızca mevcut durumda ve genel olarak baskının güçlendirilmesine katkıda bulunacaktır.

Benzer şekilde -burjuva devletin önemli görevlileri olarak görev yapmış ve halka karşı suç işlemiş kişilere yönelik olsa dahi- beyaz olmayan halklara yönelik ırkçı saldırılar asla hoş görülemez ve hoş görülmemelidir. Çünkü bu tür ırkçı saldırılar, linçler ve diğer ahlaksız barbarca cinayetler bütün bir vahşet tarihini somutlaştıracak ve genişletecektir. Bu vahşet, Siyahilerin ve diğer ezilen halkların, Amerika'daki tecrübelerinin tüm tarihi boyunca köleci efendilerin ve kapitalistlerin egemenliği altında maruz kaldıkları şeydir. Bir kez daha kitlelerin, hangi ırktan veya milliyetten olursa olsun, halka karşı suç işleyenlere karşı devrimci adaleti yerine getirmesi belirli bir şeydir, fakat ırkçı saldırılar asla böyle bir devrimci adaletin parçası olamaz. Böylesi saldırılar yalnızca sömürücülerin elini güçlendirir ve temsil ettikleri çok yönlü baskıya katkıda bulunur.